

Μαθήματα ελληνικών και φιλοπατρίας από Κινέζους.

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

«Ο δάσκαλος ήρθε. Έφεραν το παιδάριο στο εντευκτήριο της φυλακής. Με τα χέρια σιδερωμένα. Ανάμεσα σε δυο δεσμοφύλακες: τον ένα Τούρκο, τον άλλο Άγγλο. Του έλυσαν τα χέρια. Ο δάσκαλος άπλωσε μπρος του τα χαρτιά, του έδωσε μολύβι να γράψει, περίμενε, με την καρδιά γεμάτη λυγμούς, να ξεμουδιάσουν τα χέρια του παιδιού. Το παιδί πήρε το μολύβι έγραψε. Έτσι, όπως τότε. Που καθόταν ήσυχα ήσυχα στο θρανίο του κι ο ήλιος έμπαινε πρόσχαρος από τα μεγάλα παράθυρα κι ήταν άνοιξη και τα χελιδόνια τιτίβιζαν και τα δέντρα θροούσαν απόξω. Έγραψε, τελείωσε. Ο δάσκαλος προχώρησε στην προφορική εξέταση:

-Πρώτα τα Νέα μας Ελληνικά, του είπε.

Τον ρώτησε:

-Ποιος είναι ο ποιητής, που πιο πολύ σου αρέσει·

Ο νεανίσκος αποκρίθηκε:

-Ο Διονύσιος Σολωμός.

-Τι έγραψε ο Σολωμός;

- Τον «Ύμνο εις την Ελευθερίαν».
- Μήπως θυμάσαι καμιά στροφή;
- Μάλιστα!

Κι ο νεανίσκος άρχισε ν' απαγγέλλει μέσα στη φυλακή, ανάμεσα στους δεσμοφύλακες, που εκπροσωπούσαν τους παλιούς και τους νέους τυράννους, με καθάρια και αποφασιστική φωνή:

Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη
των Ελλήνων τα ιερά,
και σαν πρώτα ανδρειωμένη...».

Ι.Μ. Παναγιωτόπουλου, Η Κύπρος, ένα ταξίδι

Το παραπάνω κείμενο υπήρχε στα παλιά βιβλία Ιστορίας της Στ' Δημοτικού, ως το 2006. Στα καινούργια η προοδομανής θρασύτητα το λογόκρινε. Η εθνομηδενιστική διανόησης και παρανόησης το χαρακτήρισε προφανώς «εθνοκεντρικό». Η κατεστημένη ασυναρτησία τους αισθάνθηκε βαριά τραυματισμένη. «Σολωμός», «Ύμνος εις την Ελευθερίαν», απαράδεκτοι αναχρονισμοί, που καθλώνουν την εκπαιδευτική διαδικασία και δεν προάγουν την πολυπολιτισμικότητα. Το είπε και ο κ. Μητσοτάκης. «Χαίρομαι όταν πηγαίνω σε παρελάσεις και βλέπω μια κοινωνία να μετατρέπεται σε πολυπολιτισμική», απαντώντας στη Βουλή σε κάποιες αιτιάσεις «του Γιάνη, με ένα νι». (ορθώς προφέρουν κάποιοι το αρχικό «Βήτα» του επωνύμου του με την αγγλική του απόδοση και τον αποκαλούν Μπαρουφάκη. «Γκιάνις Μπαρουφάκης» είναι μια ευπρεπής πολυπολιτισμική ονοματοδοσία).

Βεβαίως ο κ. Μητσοτάκης, πριν απ' όλα, προέβη κι αυτός στην γνωστή, κοινότοπη «ομολογία» πίστεως και προσήλωσης στα ιδανικά της Νέας Τάξης: «Δεν είμαστε ρατσιστές ούτε ξενοφοβικοί». Όποιος μιλάει για «πρόσφυγες και μετανάστες», δηλαδή την εισβολή και τον εποικισμό της Πατρίδας από το Ισλάμ, ενώπιον κυρίως των συστημικών καναλιών της τηλεοψίας, προτάσσει πάντοτε την «ομολογία». «Ούτε από ξενοφοβία ούτε από ρατσισμό πάσχω». Μόνο έτσι θα του δοθεί χρόνος και ανοχή από τον καιροφυλακτούντα δημοσιογράφο. Άνευ ομολογίας και υπακοής θα χαρακτηριστεί με συνοπτικές διαδικασίες φασίστας.

Το αστείο, το οξύμωρο με τις πολυπολιτισμικές στομφώδεις κενολογίες είναι ότι ενώ διατυμπανίζουν οι ποικιλώνυμοι γνωμηγήτορες, ιδίως στο εξωτερικό, την αξία και το μεγαλείο του ελληνικού πολιτισμού- τον

αρχαίο, προ Χριστού πάντοτε- το σχολείο τους καλλιεργεί το μίσος για το παρελθόν, το ένδοξο, το οποίο ταυτίζουν με τον σκοταδισμό. Εκθειάζουμε τον Παρθενώνα και τον Περικλή ενώπιον των υψηλών ξένων προσκεκλημένων, αλλά αφαιρούμε από τα βιβλία Γλώσσας της Στ' Δημοτικού τον εξαίσιο λόγο, την επιτάφιο δημηγορία του Περικλή, στην οποία εκθειάζεται η δημοκρατία

(Το περίφημο «και όνομα μεν δια το μη ες ολίγους αλλ' εις πλείονας οικείν δημοκρατία κέκληται». Το πολίτευμά μας ονομάζεται δημοκρατία γιατί κυβερνούν οι πολλοί και όχι οι λίγοι).

Στην ελληνική βουλή διθύραμβοι για την πολυπολιτισμικότητα, την μεγαθυμία μας στους παράνομους μετανάστες και καταδίκη όσων υπερασπίζονται τα τιμαλφή του πολιτισμού μας, κόρδωμα από την άλλη και υποκριτικές υμνολογίες στο αρχαίο αθάνατο πνεύμα, όταν υποδεχόμαστε ή επισκεπτόμαστε ξένες.... Αυτές.

Οι ξένοι ηγέτες βέβαια που δεν κατανοούν την ανιστορησία, την ημιμάθεια, τον στενοκέφαλο «επαρχιωτισμό» και την μικροπρέπεια των Ελλήνων πολιτικών, δεν έχουν πρόβλημα να εξυμνήσουν τον αρχαίο πολιτισμό. **«Η Ελλάδα αποτελεί γενέτειρα του δυτικού πολιτισμού»** ανέφερε ο Κινέζος πρόεδρος στην πρόσφατη επίσκεψή του στην πατρίδα μας και έκανε ειδική αναφορά στα Ομηρικά Έπη, στους μύθους του Αισώπου, στον Ηρόδοτο και στον Θαλή τον Μιλήσιο.

Ενώ παρέπεμψε στην περίφημη φράση του Ηρακλείτου «τα πάντα ρει». Τα πάντα ρέουν και καταρρέουν καλύτερα. Θα τολμούσε ποτέ ένας πρωθυπουργός της Ελλάδας να επαναλάβει τα λόγια του Κινέζου προέδρου; Και δεν μιλώ του πνευματικού διαμετρήματος ενός Αλέξη Τσίπρα που θέτει τα γενέθλια του κράτους μας στην ίδρυση του ΕΑΜ και στην εθνοσωτήριο δράση, όχι κάποιου Κολοκοτρώνη ή Παύλου Μελά, αλλά του Θανάση Κλάρα.

Όχι, στην περίπτωση αυτή η ιστορία σηκώνει τα χέρια, τουτέστιν παραιτείται. Ούτε για την περίπτωση ΓΑΠ, που τονίζει την λέξη «πισίνα» στην γενική πληθυντικού, στην λήγουσα «των πισινών», τότε που υποσχόταν φορολογίες των πισίνων, που απολαμβάνουν οι πάμπλουτοι ...πισινοί. (Λέμε η πισίνα των πισίνων και ο πισινός των πισινών. Και όμως με τέτοια καλλιέργεια, κάθετα ακόμη στα έδρανα...). Όχι, στην περίπτωση αυτή η ιστορία κλαίει και οδύρεται γοερώς. Αναφέρομαι σ' αυτούς που

είναι «μη αριστεροί» στα χαρτιά. (Τι να γράψω; Δεξιοί και πατριώτες. Αστεία πράγματα).

Θα μπορούσε ο κ. Μητσοτάκης να μιλήσει όπως ο Κινέζος πρόεδρος; Να επιστρατεύσει, να παραπέμψει σε αρχαίους συγγραφείς; Όχι. Αυτά «μυρίζουν» εθνικισμό. Θα μπορούσε, τώρα σκέφτομαι απλοϊκά, να πει ένας Έλληνας πρωθυπουργός κάτι τέτοιο:

“Έρχονται Χριστούγεννα ή Πάσχα. Γιορτάζουμε την Γέννηση του Σωτήρος Χριστού, γιορτάζουμε την Ανάστασή του. Ελπίζουμε με την βοήθειά Του να διαβούμε την φοβερή κρίση που μαστίζει την χώρα και να κάνει τον σταυρό του». Θα φιλοτιμούνταν πολύ κόσμος σε μετάνοια και ... μετάνοιες.

Άκουσα από στόμα Επισκόπου- «ου ψεύδεται»- που διακονεί Μητρόπολη εδώ, στην Μακεδονία. Ήταν προσκεκλημένος στην Γεωργία, στην Τιφλίδα. Σε ναό που λειτουργούσε ο σπουδαίος Πατριάρχης Γεωργίας Ηλίας Β΄. (Βαπτίζει από το 2008 από το τρίτο και πάνω, ο ίδιος τα παιδιά των Γεωργιανών. Ως σήμερα έχει γίνει νονός σε 39.242 παιδιά. Τα ακούει αυτά ο αρχιεπίσκοπος Ελλάδος; Μας έβαλε πάλι στα σχολεία να υπερασπιζόμαστε την Εκκλησία...

Ουδέποτε στήριξε με σθένος τους εκπαιδευτικούς που μάχονται με νύχια και δόντια στα σχολεία να κρατήσουν όρθιες τις σημαίες του Γένους. Ιερές μουρμούρες και ανούσια ευχολόγια σαν αυτά που ακούς στα γενέθλια πολιτικάντηδων). Κάποια στιγμή εμφανίστηκε στο Άγιον Βήμα σχετικά νεαρός άνδρας. Κατευθύνθηκε στον «θρόνο» του πατριάρχη, τον χαιρέτησε ευσεβεστάτως, φιλώντας του το χέρι και κάθισε παρά τους πόδας του ακούγοντας με περισσή ευλάβεια τις νουθεσίες. Ήταν ο ίδιος ο πρωθυπουργός της χώρας. Αυτά εκεί, εδώ σπάνια θα δεις χειροφίλημα. Οι περισσότεροι σείουν την κεφαλή τους ωσάν...Κινέζοι. Εκκλησιάζονται (;) μόνο στις επίσημες γιορτές, όπου είναι αναγκαστική η παρουσία τους, προσέρχονται λίγο πριν από την δοξολογία και «το ρίχνουν» κατά το κοινώς λεγόμενο, σε χαιρετούρες και λιανοκουβεντούλες με τις ... συγχοροστατούσες αρχές και εξουσίες του τόπου.

Παρέθεσα προλογικά το κείμενο του Ι.Μ Παναγιωτόπουλου για έναν και μόνο λόγο. Όσο διώκεται η ταυτότητά μας, ιδίως στο σχολείο, προκοπή δεν θα δούμε. Όσο εξοβελίζονται κείμενα που υμνούν τον «Ύμνον εις την ελευθερίαν» δεν πρόκειται ποτέ να αποκτήσουμε αληθινή ελευθερία. Και αυτό αντικατοπτρίζεται στο επίπεδο των πολιτικών μας. Ως

πότε θα κυβερνούν άνθρωποι που δεν σέβονται τα όσια και τα ιερά μας; Ως πότε θα είμαστε σκλαβωμένοι στην χειρότεροι σκλαβιά που ζει ο Έλληνας. Την σκλαβιά της ανικανότητας και προδοσίας από τους προσκυνημένους;

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-Κιλκίς

Πηγή : www.antibaro.gr/article